

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
WHISKEY BEACH

Copyright © 2013 by Nora Roberts
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01166-1

NORA ROBERTS

Česma talasa

Prevela Magdalena Reljić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

MRAK

*Većina ljudi živi život tihog očajanja. Ono što nazivamo
pomirenošću sa sudbinom potvrđeni je očaj.*
– Henri Dejvid Toro

1

Kroz studenu zavesu susnežice, s povremenim bleskom sive svetlosti, na južnom rtu pomaljalo se masivna silueta kuće na litici iznad Viski Biča. Okrenuta prema hladnom, nemirnom Atlantiku, kao da mu je prkosila.

Trajaću koliko i ti.

Posađena na tri čvrsta i nepopustljiva sprata iznad grube i krševite obale, gledala je svojim mračnim, prozorskim očima kako se valjaju talasi. I tako – u jednom ili drugom otelotvorenju – više od tri veka.

Kamena kućica, u kojoj sada stoje alat i baštenska oprema, svedoči o njenim skromnim počecima, o onima koji su preplovili svirepi, divlji Atlantik i kročili na krševito tlo Novog sveta. O njenom zenitu svedoče zlatna, peskovita plaža, zaobljeni zabati i raskošne terase, oivičene kamenim zidićima.

Preživela je oluje, nemar, zapuštenost, neukus, procvat i propast, skandale i pravdoljubivost.

Unutar tih zidova, generacije Landonovih živele su i umirale, slavile i tugovale, kovale planove, pobeđivale i kopnile.

Blistala je poput najjače svetlosti koja obasjava kamenitu i slavnu obalu severnog Masačusetsa. I zatvarala se, šćućurena u mraku.

Stajala je dugo, toliko dugo da sada predstavlja samo to – Liticu, uzdignutu iznad mora, peska i Viski Biča.

Za Elija Landona to je bilo jedino mesto gde je mogao da ode. Ne samo utočište već i beg od svega što mu je život doneo u proteklih jedanaest užasnih meseci.

Jedva da je prepoznao samog sebe.

Dva i po sata vožnje od Bostona klizavim drumovima iscrplo ga je. Ali onda, priznao je sebi, umor mu se osladio, poput ljubavnice. I tako je sedeo tu u kolima, ispred kuće, dok je tmurna susnežica padala po vetrobranskom

staklu i krovu, razmišljajući da li da skupi snagu i uđe unutra ili da ostane tu i možda odrema u kolima.

Koješta, reče on sebi. Naravno da neće sedeti u kolima kada mu je kuća, sa svojim savršeno solidnim izborom kreveta, bila bukvalno pred nosom.

Štaviše, nije mogao da se natera ni da izvadi svoj kofer iz prtljavnika. Umesto toga, sa zadnjeg sedišta uzeo je dve omanje putne torbe, u kojima je bio njegov laptop i nešto osnovnih stvari.

Kada je izašao iz kola, susnežica ga ošinu po licu, a studen zvižduka-vog atlantskog vetra probudi ga iz letargije. Talasi su se razbijali o stene, zapljuskujući pesak, proizvodeći konstantni, šištavi huk. Eli izvadi ključeve iz džepa sakoa, kročivši u zaklon širokog, kamenog trema pred masivnim, dvokrilnim vratima, isklesanim od tikovine, uvezene iz Burme pre više od jednog veka.

Dve godine, pomisli – skoro tri – otkad nije dolazio ovamo. Bio je preza-uzet životom, poslom i svojim propalim brakom da bi se dovezao na vikend, letnji odmor, kratku posetu svojoj baki.

Voleo je da provodi vreme s njom, sa neukrotivom Hester Hokin Lan-don, kad god bi došla u Boston. Redovno joj je pisao mejlove, telefoni-
rao, i slao poruke preko Fejsbuka i Skajpa. Hester je možda bila na pragu osamdesete ali je sa mladalačkim entuzijazmom prihvatila sve tehnološke inovacije.

Izvodio bi je na večere, slao joj cveće i čestitke, provodeći s njom i po-rodicom praznike i rođendane.

Ali nemanje vremena – pomisli on, otključavajući vrata – bio je samo iz-govor za nedolaske u Viski Bič, mesto koje je Hester volela najviše na svetu, gde bi joj posvetio pažnju i istinski je usrećio.

Otključao je vrata i ušao unutra, paleći svetlo.

Promenila je neke stvari, primeti on, ali baka je prihvatila promenu kao što je uspevala da prihvati tradiciju – to joj je ležalo.

Nove slike – morski pejzaži, cvetni pejzaži – udahnuli su vedrinu tamno-mrkim zidovima. Eli spusti svoje torbe tik kraj vrata, zastavši za trenutak da osmotri bleštavilo predsoblja.

Proučavao je stepenište – na stubovima od iscerenih grotesknih figura, napravljenim po nalogu nekog hirovitog Landona – sve do vrha, gde su se graciozno zakrivljivale desno ka severnom i levo ka južnom krilu.

Obilje soba, pomisli Eli. *Treba samo da se popnem uz stepenice i odabe-rem jednu.*

Ali ne još.

Pesma talasa

Umesto toga, zaputio se prema onome što su zvali glavni salon, sa visokim, zasvođenim prozorima prema vrtu – koji će procvetati tek kada zima otvori svoje kandže.

Njegova baka nije tu živela već preko dva meseca, ali Eli nije primetio ni trunku prašine. Ceganice su ležale u kaminu od plavičastog kamena, spremne za loženje. Sveže cveće stajalo je na stilskom stočiću koji je Hester nadasve cenila. Jastučići su bili našušureni na sofama, raspoređenim po salonu, a lakirani brodski pod od kestenovog drveta presijavao se poput ogledala.

Očigledno je angažovala nekog, zaključio Eli, trljajući čelo na mestu gde je počinjala glavobolja.

Rekla mu je to, zar ne? Rekla mu je da neko brine o kući. Komšinica ili žena koja za nju obavlja teške poslove. Nije zaboravio da mu je to rekla, samo je za trenutak zaturio tu informaciju u magli koja se često uvlačila da mu pomuti um.

Sada je briga o Litici bila njegov posao. Da je čuva, kao što ga je baka zamolila, da joj udahne život. I možda će to, nadao se, udahnuti život i u njega.

Eli podiže svoje torbe, ukočeno gledajući stepenice.

Našla ju je tu, u podnožju stepenica. Komšinica – ista komšinica? Ona koja joj čisti? Bogu hvala, neko ju je ipak obilazio i tako ju je našao kako leži krvava i bez svesti, sva u modricama, sa ugruvanom rukom, polomljenim kukom, napuklim rebrima, potresom mozga.

Mogla je da umre, pomisli Eli. Lekari su bili zapanjeni njenom tvrdoglavošću. Niko iz porodice je nije redovno posećivao, niko je nije zvao, i niko, uključujući njega, nije brinuo ako dan ili dva ne bi odgovarala na pozive.

Hester Landon, nezavisna, nesalomiva, neuništiva.

Mogla je da umre da nije bilo komšinice – i njene neumorne volje.

Hester je sada vladala kućom njegovih roditelja, oporavljajući se od pada. Tamo će ostati sve dok ne bude dovoljno jaka da se vrati u Liticu – ili dok njegovim roditeljima bude odgovaralo. Uglavnom, njegova baka će živeti s njima i tačka.

Želeo je da ona bude tu, u kući koju voli, da sedi na terasi i pije svoj večernji martini, zagledana u okean. Da sadi cveće ili možda postavlja svoj slikarski štafelaj.

Želeo je da bude vitalna i snažna, a ne da leži bespomoćna i slaba na podu, kao što se zbililo tog jutra dok je on sebi sipao drugu šolju kafe.

I zato će dati sve od sebe da se baka što pre vrati kući. Ulice život u Liticu, kao da je njegova.

Eli uze torbe i krenu uz stepenice. Odabrao je sobu u kojoj bi uvek odsedao tokom poseta – iako su se te posete bile drastično proredile. Lindsy je mrzela Viski Bič i Liticu. Pretvarala je ta putovanja u hladni rat, gde je s jedne strane bila njegova striktno učtiva baka, a s druge njegova sarkastična supruga. A on stisnut u sredini.

Stoga je izabrao lakši put. Možda zbog toga sada žali, što je prestao da dolazi ovde, što je smišljao izgovore i ograničavao vreme provedeno s bakom tokom njenih poseta Bostonu. Ali nije mogao da vrati vreme.

Eli uđe u spavaću sobu. Opet cveće, primeti on, i zidovi okrečeni u blezozelenu, jednu od bakinih omiljenih boja.

Spustio je torbe na klupu podno kreveta i skinuo sako.

Sve je ostalo isto. Omanji radni sto kraj prozora, široka balkonska vrata prema terasi, fotelja i stočić pokriven stolnjakom koji je heklala još njegova prabaka.

Najednom mu se učini da se oseća skoro kao kod kuće. Otvorivši torbu, iskopao je nesecer, zatim pronašao čiste peškire i sapune u obliku školjke. Kupatilom je dominirao prijatan, citrusni miris.

Skinuo je odeću ne pogledavši se u ogledalo. Smršao je tokom protekle godine. Nije morao sebe da podseća na to. Pustio je vodu u tuš-kabini i ušao, nadajući se da će kupanjem odagnati umor. Iz iskustva je znao da odlazak u krevet s lošim raspoloženjem i stresom znači nemiran san i buđenje sa glavoboljom.

Kada je izašao iz tuš-kabine, zgrabio je jedan od peškira sa gomile, osetivši opet limunkasti miris dok je brisao kosu. Vlažne kovrdže mu padoše na vrat; tamnoplava kosa mu je bila duža nego u pubertetu. Zato što nije posetio svog berberina, Enrikea, skoro godinu dana. Nije žudeo za šišanjem od sto pedeset dolara, niti za kolekcijom italijanskih odela i cipela iz svog ormara.

Više nije bio elegantno obučeni advokat krivičnog prava, sa kancelarijom u poslovnoj četvrti i ambicijom da postane punopravni partner. Taj čovek je umro zajedno sa Lindsy. Više ga nije poznavao.

Eli razgrnu jorgan, vazdušast i beo poput snega, uvuče se u krevet i ugasi svetlo.

U mraku je mogao da čuje more, ravnomerni huk, i dobovanje kiše po prozorima. Sklopio je oči, zaželevši kao i svake noći samo nekoliko sati zaborava.

Nekoliko sati je sve što je imao.

* * *

Dođavola, bio je ljut dok je te kišne noći vozio prema kući u Bek Beju. Niko, apsolutno niko nije mogao da ga iznervira kao Lindsi.

Kučka.

Njen mozak, a očigledno i njen moral, funkcionisali su na neverovatan način. Uspela je da ubedi sebe, i verovatno sve svoje prijateljice, majku, sestru i bog zna koga još, da je *on* kriv za raspad njihovog braka, da je *on* kriv što su posle nekoliko poseta bračnom savetniku završili u brakorazvodnoj parnici.

I da je *on* kriv što ga je jebeno varala preko osam meseci – pet više nego što je trajalo bračno „suđenje“, koje je sama pokrenula. I na neki način je bilo na njemu da otkrije njenu laž, preljubu i oholost, pre nego se potpisao kako bi *ona* mogla da ode sa pozamašnom nagodbom.

I tako su oboje bili ljuti, zaključili Eli – on zato što je ispao budala, ona zato što je on to konačno prokljuvio.

Nesumnjivo će *on* biti kriv zbog one gadne svađe oko brakolomstva, onog popodneva u umetničkoj galeriji, gde je Lindsi honorarno radila. Loš trenutak, loš izbor reči, morao je sebi da prizna. A sada? Više ga nije bilo briga.

Htela je njega da okrivi zato što se njoj omaklo, toliko da je njegova sestra videla njegovu otuđenu ženu s drugim muškarcem u foajeu hotela u Kembridžu – pre nego što su zajedno ušli u lift.

Triša je možda sačekala nekoliko dana pre nego što mu je saopštila tu nemilu informaciju, ali nije mogao da je krivi. Sačekao je da prođe još par dana kako bi upio informaciju, a onda je unajmio privatnog detektiva.

Osam meseci, podseti Eli sebe. Vucarala se s drugim po hotelima, pensionima i bog zna gde još – doduše, dovoljno oprezna da to ne čini u kući. Šta bi pomislio komšiluk?

Možda nije trebalo da ode u galeriju, naoružan detektivskim izveštajem i sopstvenim besom. Možda je trebalo da imaju više obzira, umesto da se žestoko svađaju na javnom mestu.

Oboje su morali da se nose sa sramotom.

Ali u jedno je bio siguran: nagodba joj više nije bila tako slatka. Sve ono pozivanje na čistotu i poštenje, bez potrebe da se pridržavaju predbračnog ugovora? Učinjeno. Saznala je to čim se vratila kući sa svoje dobrotvorne aukcije i primetila da je odneo sliku kupljenu u Firenci, dijamantski prsten koji je pripadao njegovog prabaki. Tada je pristala. I neka je proklet srebrni servis za kafu, koji mu ništa nije značio jer je bio nasleđe druge porodice, a ona ga je ubacila u zajedničku imovinu.

Planirala je da okrene novi list.

Možda je to bilo iz sažaljenja, možda iz čiste gluposti – a možda zbog pravde i istine. Nije mogao da je gleda očima besa i izdaje, i jednostavno više nije mario. Pušeći se od besa, zaustavio je kola ispred kuće u Boston Bek Beju. Kuće za koju je verovao da će biti solidan dom za brak koji je počeo da puca. Gde se nadao da će jednog dana jurcati deca, i koji će posle nekog vremena popuniti te pukotine, kada je on i Lindsy budu uredili elegantnim nameštajem, diskusijama, prepirkama, izmirenjima – svime što se smatralo normalnim – uz malo detaljisanja.

Sada će morati da je prodaju, i oboje će verovatno otići sa polovinom nešto većom od ničega. I umesto da iznajmi stan na, kako se nadao, kraći period, završio je s kupovinom istog.

Za sebe, pomisli Eli, izlazeći iz kola na kišu. Bez diskusije, svađe ili nepohodnih sporazuma.

I to je stiglo kao neka vrsta olakšanja, zaključio je, trčeći do ulaznih vrata. Bez odugovlačenja, bez zavlčenja, bez pretvaranja da bi brak mogli ili trebalo spasiti.

Možda mu je Lindsy svojim lažima, izdajom i preljubom zapravo učinila uslugu.

Sada je mogao da ode bez osećaja krivice ili žaljenja.

Ali zacelo je otišao sa onim što mu je pripadalo.

Eli otključa vrata, uđe u široki, elegantni foaje. Okrenuvši se prema alarmnom uređaju, ukuca šifru. U slučaju da ju je promenila, alarmni sistem je sadržao njegove podatke. Već je smislio kako da podnese pitanja policije ili obezbeđenja.

Samo bi rekao da je njegova žena promenila šifru – dovoljno tačno – a on ju je zaboravio.

Ali nije to učinila. Ova spoznaja ga ispuni olakšanjem i uvredom istovremeno. Mislila je da ga dobro poznaje, bila je tako sigurna da on više nikada neće kročiti u kuću čiju polovinu je posedovao bez njene dozvole. Pristao je da se iseli, da oboma omogući nešto prostora, kako ne bi morao da bude uljez, neko ko se nameće.

Lindsy je pretpostavljala da će on biti jebeno civilizovan.

Ubrzo je otkrila da ga uopšte ne poznaje.

Za trenutak je stajao tu, posmatrajući praznu kuću, *osećajući* je. Sve one neutralne tonove koji služe kao pozadina za boje, kombinaciju starog, novog, provokativno stilizovanog.

Bila je dobra u tome, morao je da prizna. Znala je kako da predstavi sebe, svoj dom, znala je kako da priredi nezaboravnu zabavu. Nekada je tu

bilo dobrih vibracija, srećnih trenutaka, produženih zadovoljstava, ležerne podudarnosti, dobrog seksa, lenjih nedeljnih jutara.

Kada je sve krenulo po zlu?

„Bestraga“, promrmlja.

Uđeš, izađeš, gotovo, reče sebi. Sam boravak u kući ga je deprimirao. Popeo se na sprat, otišao pravo u glavnu spavaću sobu – i primetio njenu poluspakovanu torbu.

Mogla je da ode kud god je želela, pomisli, sa svojim ljubavnikom ili bez njega.

Eli se fokusirao na ono zbog čega je došao. U plakaru je ukucao kombinaciju sefa i otvorio ga. Ignorirao je hrpe gotovine, dokumenata, kutije sa nakitom koji joj je godinama poklanjao ili koji je sama sebi kupovala.

Samo prsten, reče sebi. Prsten Landonovih. Otvorio je kutijicu, posmatrajući kako se svetlost prelama u kamenu, a onda je ubacio u džep sakoa. Kada je zaključao sef i krenuo u prizemlje, kroz glavu mu prolete da je trebalo da kupi debelu foliju ili neku zaštitu za sliku.

Umoćaje je u nekoliko peškira, odluči, čisto da je zaštititi od kiše. Iz ormana za posteljину izvadio je dva velika ubrusa i nastavio.

Uđeš, izađeš, gotovo, ponovi sebi. Nije imao pojma koliko žudi da pobjegne iz te kuće, od tih sećanja – dobrih i loših.

U dnevnoj sobi je skinuo sliku sa zida. Kupio ju je na medenom mesecu jer je Lindsi bila toliko očarana tim suncem okupanim bojama, šarmom i jednostavnošću suncokretovih polja, sa maslinjakom u pozadini.

Posle toga su kupovali i druge umetnine, prisećao se Eli dok je umotavao ovu u peškire. Slike, skulpture, grnčariju vrhunske izrade. Sve je to moglo da završi kao zajednička imovina, u sklopu mehanizma pogodbe. Ali ne i ovo.

Umotanu sliku je položio na kauč, krećući se po dnevnoj sobi, dok je napolju divljala oluja. Pitao se je li Lindsi u svojim kolima, na putu kući, gde će završiti pakovanje za noćno putovanje sa svojim ljubavnikom.

„Uživaj dok traje“, promrmlja Eli. Jer, prvo što će ujutro učiniti jeste pozivanje advokata i oslobađanje od dužnosti.

Od sada je nameravao da igra grubo.

Eli uđe u sobu koju su preuredili u biblioteku i, pre nego što je upalio svetlo, munja sevnu svojim ledenim bleskom, osvetlivši njeno telo.

U sekundama pre nego što je zagrmelo, njegov mozak se ispraznio.

„Lindsi?“

Brzo je upalio svetlo i jurnuo napred. U njemu se vodio rat između onoga što je video i onoga što je mogao da prihvati.

Ležala je na boku ispred kamina. Krv, lokva krvi na belom mermeru, na tamnom podu.

Njene oči boje tople čokolade, one koje su ga nekada privukle, sada su imale staklasti sjaj.

„Linsi.“

Eli pade na kolena kraj nje, uze njenu ruku, ispruženu kao da poseže za nečim. I shvati da je hladna kao smrt.

U Litici, Eli se probudio isplivavši iz krvavog sna u sunčevu svetlost.

Za trenutak je sedeo na krevetu, dezorijentisan, smućen. A onda je pogledom osmotrio sobu, setivši se gde se nalazi i srce mu je opet zakucalo normalno.

Litica. Došao je u Liticu.

Linsi je bila mrtva skoro godinu dana. Kuća u Bek Beju konačno je bila na tržištu. Košmar je prošao. Iako je on i dalje osećao jezu za vratom.

Eli zabaci kosu, žaleći što ne može više da spava, ali znao je da će se, ako opet sklopi oči, ponovo vratiti u biblioteku, kraj leša svoje ubijene žene.

S druge strane, nije mogao da smisli nijedan dobar razlog zašto bi ustao iz kreveta.

Učini mu se da čuje muziku – prigušenu, daleku. Zaista, kakva je to muzika?

Privikao se na razne zvuke – glasove, muziku, brundanje televizora – tokom proteklih nekoliko meseci života u roditeljskoj kući, toliko da nije registrovao kako ovde nema muzike, niti bilo čega osim mora i vetra.

Da nije uključio radio, TV ili nešto, i zaboravio da isključi? Ne bi mu bilo prvi put otkad je krenulo nizbrdo.

Eto razloga za ustajanje, zaključiti.

Pošto nije doneo ostatak svog prtljaga, navuče farmerke koje je nosio dan ranije i zgrabi košulju, oblačeći je dok je izlazio iz sobe.

Nije zvučalo kao radio, shvati on, prilazeći stepenicama. Odmah je prepoznao Adel, koračajući kroz glavni hodnik, ali je jasno čuo drugi ženski glas kako je strastveno – i vrlo glasno – prati.

Vođen zvukom, vijugao je kroz kuću prema kuhinji.

Adelina pevačka partnerka je iz kese sa namirnicama, spuštene na kuhinjski pult, vadila banane i spuštala ih u činiju od bambusa u kojoj su već bile jabuke i kruške.

Eli nije mogao da dokuči šta se dešava.

Pesma talasa

Devojka je pevala slobodno i solidno – ne sa Adelinom magijom u glasu, ali prilično dobro. I izgledala je kao dobra vila, ona izdužena i vretenasta vrsta.

Gusta kovrdžava kosa boje kestena razlivala joj se po ramenima, padajući niz leđa tamnoplavog džempera. Lice joj je bilo... *neobično*. Usko, sa bademastim očima, istaknutim jagodicama i pravilnim nosom iznad punih usana. Kraj levog ugla usta imala je mladež koji mu se učini pomalo vanzemaljski.

Ili je to samo bila uobrazilja njegovog pospanog mozga i datih okolnosti.

Prstenje je svetlucalo na njenim šakama. Viseće minđuše su se njihale oko njenih usiju. Privezak polumeseca joj je visio oko vrata, i ručni sat, okrugao i beo poput bejzbol lopte, štrčao joj je sa levog ručnog zgloba.

I dalje pevajući, ona uze tetrapak mleka i pakovanje putera iz kese, i okrenu se prema frižideru. I tada ga ugleda.

Nije vrisnula ali se zateturala unazad i skoro ispustila mleko.

„Eli?“ Spustila je mleko i podigla ruku s prstenom na srce. „Bože! Uplasio si me.“ S grlenim smehom, zbacila je kovrdžavu kosu. „Trebalo je da dođeš tek po podne. Nisam videla tvoja kola. Doduše, ušla sam na zadnja vrata“, nastavi, pokazujući prema vratima koja izlaze na glavnu terasu. „Sigurno si došao na prednja. Zašto i ne bi? Noću si vozio? Manja je gužva, pretpostavljam, ali putevi su klizavi zbog susnežice. Kako god, sada si tu. Hoćeš li kafu?“

Izgledala je kao dugonoga vila, opet pomisli on, i smejala se kao boginja mora.

I kupila je banane.

Eli je samo zurio u nju. „Ko si ti?“

„Oh, izvini. Mislila sam da ti je Hester rekla. Ja sam Abra. Abra Volš. Hester me je zamolila da pripremim kuću za tebe. Upravo dopunjavam kuhinjske zalihe. Kako je Hester? Nismo se čule nekoliko dana – samo smo razmenile mejlove i poruke.“

„Abra Volš“, ponovi on. „Ti si je našla.“

„Da.“ Ona izvuče kesicu sa kafom i poče da puni aparat sličan onom koji je Eli svakodnevno koristio u svojoj advokatskoj kancelariji. „Užasan dan. Nije došla na čas joge, koji nikada nije propuštala. Zvala sam je ali se nije javljala, pa sam došla da vidim šta se dešava. Imala sam ključ. Čistila sam joj kuću.“

Dok je aparat zujao, postavila je ogromnu šolju ispod otvora, a onda nastavila da vadi namirnice. „Ušla sam na zadnja vrata – iz navike. Dozivala sam je... A onda sam počela da brinem da se nije razbolela, pa sam krenula

prema stepenicama. Ležala je tamo. Mislila sam... ali napipala sam joj puls i okrenula je glavu kada sam je pozvala po imenu. Zvala sam hitnu pomoć i skinula prekrivač sa kauča jer sam se plašila da je pomerim. Stigli su brzo, iako mi se činilo da su prošli sati.“

Abra izvadi mleko iz frižidera, sipajući malo u kafu. „Šank ili sto?“
„Šta?“

„Šank.“ Abra spusti šolju na šank. „Tako možeš da sediš i pričaš sa mnom.“ Kako je Eli i dalje samo zurio u šolju, ona se osmehnu. „Tako piješ, zar ne? Hester je rekla bez šećera i s malo mleka.“

„Da, hvala.“ Poput mesečara, Eli priđe šanku i sede na barsku stolicu.

„Tako je jaka, tako pametna, tako svoja. Tvoja baka je moj heroj. Kada sam se doselila ovamo, pre nekoliko godina, bila je prva osoba za koju sam se istinski vezala.“

Nastavila je da priča. *Nije važno da li je on sluša*, pomisli Abra. Ponekad zvuk nečijeg glasa zvuči utešno, a on je izgledao kao da vapi za utehom.

Setila se njegovih fotografija od pre neku godinu, koje joj je Hester pokazala. Lep osmeh, vedre oči, karakteristične za Landonove – kristalnoplave, sa tamnim obodom oko dužica. Sada je izgledao umorno, tužno i premršavo.

Učiniće sve da to popravi, odluči ona.

S tim na umu, izvadila je jaja, sir i šunku iz frižidera.

„Srećna je što si pristao da boraviš ovde. Znam koliko je užasava pomisao na praznu Liticu. Rekla je da pišeš knjigu?“

„Hm.“

„Pročitala sam nekoliko tvojih priča. Svidele su mi se.“ Stavila je tiganj za omlat na šporet da se zagreje. U međuvremenu, sipala je sok od pomorandže u čašu, ubacila nešto borovnica u cediljku da ih opere, ubacila kriške hleba u toster. „Kao tinejdžerka sam pisala lošu ljubavnu poeziju. Zvučalo je još gore kada sam pokušala da komponujem muziku. Volim da čitam. Divim se svima koji imaju dara za pisanje. Ona je ponosna na tebe. Hester.“

Eli diže pogled, presrevši njene oči. Zelene, primeti, poput mora u magli i vanzemaljske, poput ostatka nje.

Možda ona uopšte nije postojala.

A onda njena šaka poklopi njegovu, samo nakratko, topla i stvarna. „Kafa ti se hladi.“

„U redu.“ Eli prinese šolju usnama, otpi gutljaj. Kafa je bila gorkasta.

„Nisi dugo dolazio ovamo“, nastavi Abra, sipajući mešavinu jaja i mleka u tiganj. „U selu ima fini restoran – i picerija je još tamo. Mislim da zasad imaš dovoljno zaliha ovde, ali pijaca je takođe tamo. Ako ti nešto treba i ne

želiš u selo, samo mi javi. Živim u kući Nasmejani galeb, za slučaj da izađeš i poželiš da svratiš. Znaš gde je?“

„Ja... da. Ti... radiš za moju baku?“

„Čistila sam joj jednom ili dvaput nedeljno, kada bi me zvala. Čistim za još nekoliko ljudi – kada je potrebno. Predajem jogu pet puta nedeljno, u podrumu crkve, a uveče radim u svojoj gostionici. Kada sam ubedila Hester da proba jogu, navukla se. Radim masaže“, kratko mu se naceri preko ramena, „terapeutske. Imam diplomu. Radim mnogo toga, zato što me zanima mnogo toga.“

Servirala je omlet u tanjir sa svežim borovnicama i tostom. Postavila je doručak pred njega, dodavši crvenu pamučnu salvetu i escajg. „Moram da krenem, već kasnim.“

Abra ubaci kese za pijacu u ogromnu crvenu torbu, navuče tamnoljubičasti kaput, omota šal duginih boja oko vrata, i stavi ljubičastu vunenu kapu na glavu.

„Vidimo se prekosutra, oko devet.“

„Prekosutra?“

„Dolazim da čistim. Ako ti bude trebalo nešto u međuvremenu, moji brojevi – mobilni i kućni – tamo su na tabli. Ili ako prošetaš i ja sam kod kuće, svrati. Pa... dobro došao, Eli.“

Abra priđe vratima verande, okrenu se i osmehnu. „Pojedi doručak“, naredi i izađe.

Eli je sedeo, zureći u vrata, a onda pogleda svoj tanjir. Pošto nije mogao da smisli šta bi drugo radio, uze viljušku i počeo da jede.

Eli je tumarao po kući, nadajući se da će mu to pomoći u orijentaciji. Mrzeo je taj lelujav i osećaj lebdenja od tačke do tačke, od misli do misli, bez ikakvog osećaja usidrenosti ili ukorenjenosti. Nekada je u životu imao konstrukciju i cilj. Čak i posle Lindsine smrti, kada se ta konstrukcija srušila, imao je cilj.

Borba protiv mogućnosti da ostatak života provede kao zatočenik jednačila se sa snažnim, definisanim namerama.

A sada, sa manje iznenadnom, manje vidljivom pretnjom, kakav cilj je imao? Pisanje, podseti sebe Eli. Često je razmišljao o tome, jer mu je beg u pisanje sačuvao razum.

Ali gde je njegovo sidro sada? Gde je koren? Je li to Litica? Tek tako?

U ovoj kući je kao dečak i mladić provodio letnje raspuste, sa plažom koja ga je mamila, i zimske praznike, gledajući kako sneg pokriva pesak i stene.

Ah, to vreme bezbrižnosti! Je li se uopšte dogodilo? Zamkovi od peska i plodovi mora sa porodicom, prijateljima, jedrenje sa dedom u jedrilici, koju je baka još uvek držala ukotvljenu u marini Viski Biča, i vesele, raskošne božićne večere kraj kamina u kom pucketa vatra.

Nikada sebe nije zamišljao kako luta ovim sobama poput aveti, naprežući se da čuje odjeke tih glasova i vidi izbledele slike boljeg vremena.

Kada je ušao u bakinu spavaću sobu, on spazi da je unela promene – u boji zidova, draperiji – ali da je veći deo ostao isti.

Ogroman bračni krevet u kom je, usled mećave i žurbe, rođen njegov otac. Fotografija njegovih roditelja, tako mladih, životnih i lepih, na dan venčanja, uslikana pre više od pola veka, i dalje je stajala na pisaćem stolu, u svom sjajnom, srebrnom ramu. I pogled sa prozora na more, peščanu plažu, razučenu uvalu krševite obale koja odoleva zubu vremena.

Pesma talasa

Najednom ga obuze jasno, živo sećanje na letnju noć, divlju letnju oluju. Napolju grmi i seva, a on i njegova sestra, na raspustu, koji su provodili u Litici, prestravljeno se skrivaju ispod tog bakinog kreveta.

Koliko je imao godina – pet, možda šest? Ali svega se sećao, kao kroz jasna, kristalna sočiva. Sevanje munje kroz prozor, predivan, ogroman krevet po kom je voleo da skače. Čuo je svog dedu – i zar je čudno što je tog trenu shvatio koliko njegov otac liči na njega u tim godinama? – kako se grohotom smeje dok izvlači uplašenu Trišu ispod kreveta.

Ludo su se proveli te noći! Na nebeskom rok koncertu.

Iako je sećanje bledele, Eli se osećao smirenije.

Prišao je vratima terase, okrenuo bravu i izašao na vetar i studen.

Talasi su divljali, terani jakim, silnim vetrom koji je mirisao na sneg. Na vrhu rta, na samom kraju zaobljene uvale, dizao se beli svetionik ovenčan stenjem. Daleko na Atlantiku videla se tačkica, verovatno brod, koji se probijao kroz nemirne vode.

Kuda je plovio? Šta je prevezio?

Nekada davno su igrali igru, neku vrstu „Na slovo, na slovo“. *Brod plovi u Jermeniju i prevozi jabuke*, pomisli Eli.

Prvi put za mnogo vremena, stajao je šćućuren na ledenom vetru i smeš-kao se.

Plovi u Bimini i prevozi bambus. Plovi u Kairo i prevozi kokos. Plovi u Dansku i prevozi dinje, nabrajao je dok se tačkica udaljavala.

Stajao je još malo tu a onda ušao nazad u prijatnu toplinu.

Morao je nečim da se zabavi. Planirao je da ode do kola, po stvari. Potom da se raspakuje, skrasi.

Možda kasnije.

Opet je izašao napolje, opet je tumarao po kući, sve do trećeg sprata, na kom je nekada davno živela posluga.

Sada je tamo bila ostava, nameštaj pokriven čaršavima, sanduci, kovčezi i kutije u prostranom delu, dok su u sobice, gde su nekada konačile sluškinje i kuvarice, bile prazne. Bez naročite namere je tumarao kroz njih, sa morske strane, kao i kroz sobu u potkrovlju sa širokim prozorima, okrenutim prema moru.

Soba glavne domaćice, zaključi Eli. Ili možda glavnog batlera? Ko god da je tu spavao, imao je sobu s najboljim pogledom, zajedno sa zasebnim ulazom i terasom.

Sada više nije bilo potrebe za opremanjem, grejanjem i održavanjem trećeg sprata. Njegova praktična baka je odavno zatvorila taj deo kuće.

Možda će ga neko jednog dana opet staviti u funkciju, skinuti sve one presvlake sa nameštaja, ugrejati i osvetliti ga.

Ali treći sprat je sada bio prazan i hladan, baš kao i on.

Opet je sišao u prizemlje, nastavljajući da luta.

I otkrio još promena.

Prostoriju koja je nekada služila kao spavaća soba na drugom spratu, njegova baka je preuredila u odaju za rad i boravak. Takozvanu radnu sobu, sa računarom na predivnom stilskom radnom stolu, sa kožnom foteljom i nečim za šta je pretpostavljao da je kauč za popodnevnu dremku. I još malo njene umetnosti – ružičasti božuri u kobaltnoj vazi, izmaglica koja se diže sa vetrom nošenih dina.

I naravno, pogled, poput melema na bolnu ranu.

Eli uđe u sobu, priđe radnom stolu i odlepi poruku sa monitora.

Hester ti je poručila:

Piši ovde i zašto već nisi?

Abra

Za trenutak je zbunjeno zurio u poruku, ne odobravajući to što mu Hester preko komšinice izdaje zapovesti. A onda, s porukom u ruci, pogleda po sobi, prozore, pa čak i omanje kupatilo, plakar sa kancelarijskom opremom i posteljinom, čebadima i jastucima. Znači, kauč se razvlači, zaključa on.

Opet praktično. Kuća je imala preko deset soba – nije mogao da se seti – ali zašto trošiti prostor kada se prostor može višestruko iskoristiti?

Eli odmahnu glavom, gledajući u frižider sa staklenim vratima, pun flaširane vode i njegovog omiljenog gaziranog soka iz studentskih dana.

Piši ovde.

Bilo je to dobro mesto, zaključa, i pisanje mu se najednom učini primamljivijim od otpakivanja.

„U redu“, kaza. „Biće tako.“

Otišao je u svoju sobu, izvadio laptop iz futrole. Pomerio je monitor i staturu u levi ugao stola, oslobodivši prostor za svoj računar. I kad je već tu, što ne bi popio bočicu hladnog soka. Uključio je laptop, ubacio USB uređaj.

„U redu“, ponovi. „Gde smo stali?“

Otvorio je bočicu i otpio nekoliko gutljaja, letimično čitajući poslednje redove teksta, a onda prionuo na posao.

I tako je pobjegao.